

undgaa Beføstninger. Der er en enkelt Paragraf i Lovforslaget, som endog er sigtende til at indeholde nogen Opfordring for de Paagjældende til at lade det bero paa Blandsyndsmændenes Afgjørelse af Hensyn til Udgifter, som ellers muligvis kunde komme til at paaligge de Bestemmende; men jeg tror ikke, at man bør gaa videre. Jeg tror, at det i Reglen vil skorte Blandsyndsmændene paa fornøden Indsigt til at kunne træffe saadanne Bestemmelser, som de større Krav til Blandløbets Vedligeholdelse og Indretning nu ville stille. Jeg har selv beskæftiget mig endel paa disse Omraader. Jeg har været Sogneraadformand i en lang Række Aar eller rettere Formand for Sogneforstanderskabet; det var omkring ved Aaret 1846, og jeg har meget ofte været tilfaldt af Blandsyndsmændene for at være dem behjælpelig med at føre Forretningen i Penne. Jeg kjender lidt til de Forhold, og jeg tror at turde sige, at, dersom man kunde forelægge Exemplarer af Blandsyndsmændsprotokollene, vilde man af deres Indhold finde Bekræftelse af, hvad jeg her har sagt. Det er meget vanskeligt for Blandsyndsmændene og Formanden at føre en Sag i Penne, naar det kommer til Kjendelse. Jeg tror altsaa, at den Bestemmelse, som Lovforslaget nu indeholder, er den hensigtsmæssigste, og jeg kan ikke se, at det vilde være hensigtsmæssigt, ligesaa lidt som jeg vil kunne gaa med til at give Blandsyndsmændene en Virksomhed ud over, hvad der er tillagt dem i denne Lov; men naar det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) — jeg kan ikke tilbageholde denne lille Bemærkning — i høie Toner udtalte sig rosende om Kommissionsens Arbejde og ogsaa gav Regjeringen den Ros for den Del i dette Arbejde, som den kan forlange; blev jeg lidt forundret over at høre, at han i sine senere Udtalelser rettede den Bebrejdelse mod det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup), som iøvrigt ogsaa udtalte sig paa en meget anerkjendende Maade om Lovforslaget, at han egentlig vilde bortestamotere hele Lovforslaget; thi det forekom mig, at hans Anker mod Lovforslaget vare ordret de samme som det ærede Medlems, kun i en noget forstærket Form. Der sigter jeg navnlig til den nye Appellinstans paa Afgjørelsen af slige Sager, som det ærede Medlem troede at finde i Sogneraadene; men det vedrører ikke Sogneraadenes Virksomhed, Sogneraadene have Rok i deres, og jeg tror, at man lægger for megen Vægt paa en hurtig Expedition, naar man af Hensyn dertil vil have, at Afgjørelsen af disse Sager skulde findes hos Sogneraadet. — Naar Spørgsmaalet bliver om Bredeierens Rettigheder og Pligter, maa jeg væsentlig henvende min Udtalelse til det ærede Medlem for Vallborg Amts 2den Valgkreds (S. Steffensen), som i sine Betragtninger af denne Sag i det Væsentlige gik ud fra, at Bredeierne havde Eiendomsret over Blandet.

Jeg tror ikke, at Eiendomsbegrebet efter almindelige Regler set vil kunne anvendes paa en Gjenstand som rindende Vand; men naar det ærede Medlem søgte Bekræftelse paa sin Opfattelse i Christian den Femtes danske Lov og ældre Bestemmelser, saa tror jeg dog, det er rigtigere at hente sin Kundskab til, hvorledes Lovgivningen betragter dette Forhold i senere Bestemmelser og navnlig i den meget tydelige Bestemmelse, som indeholdes i Anordningen af 29de Juli 1846, hvori det hedder, at Grundeierne eller Bredeierne have en Ret til Afbenyttelse af Blandet, som ikke udelukker andre nedenfor liggende Grundeieres lige Ret til Benyttelse af Blandløbet, som ikke er imod allerede erhvervede Rettigheder, og som der ikke er Noget til Hinder for fra det Offentliges Side. Vil man se en yderligere Udvikling af, hvad der findes i saa Henseende, vil man i § 49 i den nævnte Anordning finde bestemte Regler, som næsten allesammen sigte til at begrænde Bredeierne i deres Benyttelse af Blandet af Hensyn til de omliggende Eiendomme. Jeg tror derfor, at man, hvis man vil lægge Begrebet om egentlig Eiendomsret til Grund for de Betragtninger, som man vil gjøre gjældende med Hensyn til Lovforslagets Bestemmelser, ikke stiller sig paa noget rigtigt Standpunkt, og særlig forekommer det mig, at, naar der er Spørgsmaal om at afbenytte Blandet til Arealer, der ligge i samme Aadal, men som ikke støde op til Blandløbet, kan der ikke være Tale om noget egentligt Salg af Blandet fra Bredeierens Side. I den Betydning eier han ikke Blandet, at han kan sælge det. Den Paragraf i Lovforslaget, som det ærede Medlem har knyttet sine Bemærkninger til, og som han anførte som et Exempel paa en noget vilkaarlig Behandling af Bredeierne, nemlig § 67, indeholder efter min Mening en Bestemmelse, der er dikteret af en naturlig og sund Opfattelse af Forholdet; jeg kan ikke se rettere. Det har været Hensigten at gjøre Blandet saa nyttigt og brugeligt for de Paagjældende som muligt og naturligvis for saa Mange af dem, som det er muligt at faae Blandet til at strække til, og jeg maa henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at det jo kun er i det Tilfælde, at der er Vand tilovers, at den Mand, hvis Eiendom ikke støder til Bredden, kan faae Afgang til Benyttelsen af Blandet. Jeg indser ikke hvis Rettigheder der skulde blive afficerede derved, at det Vand bliver benyttet, som ikke er til Nytte for Andre; jeg tror, at det i mange Tilfælde vil vise sig som en Lettelse i Beføstningerne, naar disse for det hele Anlæg bleve fordelte paa et større Antal; men jeg tror ikke paa nogen Maade, at det vil kunne siges, at man her gaar Eiendomsretten for nær, idet man ogsaa tilstøder Andre end Bredeierne, hvor der er Overflødighed paa Vand, at benytte det. Med Hensyn til Fordelingen af Byrderne har det ærede